U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **K. S. D.,** zast. JUDr. Evženií Pichertovou, advokátkou se sídlem Příkopy 530, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2009, č. j. OAM-10/VL-18-P30-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2011, č. j. 63 Az 12/2009 - 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Evženii Pichertové, se sídlem Příkopy 530, Kostelec nad Orlicí, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5 760 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 4. 2. 2009, č. j. OAM-10/VL-18-P30-2009; tímto rozhodnutím bylo řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, neboť podaná žádost byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. b) citovaného zákona s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Slovinská republika [podle čl. 13 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského

státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, dále jen tzv. „Nařízení Dublin II.“].

Vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabývá zejména otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta pro nepřijatelnost. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, a dostupné též na www.nssoud.cz., stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu.

Nepřijatelnost kasační stížnosti je však třeba odlišovat od její nepřípustnosti, která je dána nesplněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.) a její řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či další zákonné důvody nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.). Posouzení přijatelnosti je tak teprve dalším krokem v přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany, kterému předchází posouzení zákonných podmínek procesní přípustnosti ve smyslu výše uvedených ustanovení.

Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvod pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s.

Konkrétně jako důvod své kasační stížnosti označil ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. s tím, že Nejvyšší správní soud by měl vzít jeho kasační stížnost za přijatelnou, napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu, který citelně zasáhl do postavení stěžovatele, protože nehodnotil důkazy každý zvlášť a všechny ve vzájemných souvislostech. Uvedené stěžovatel namítl v návaznosti na zmíněné Nařízení Dublin II., které ve svém čl. 3 a čl. 15 (tzv. klauzule suverenity a humanitární klauzule) dává každému členskému státu možnost posoudit žádost o azyl (mezinárodní ochranu), i když k tomu není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením. Jedná se o určitou výjimku z pravidel tzv. Dublinského systému, kterou žalovaný správní orgán ani krajský soud dle stěžovatele nevyužil, když zcela pominul jeho vyjádření, že ve Slovinsku žádal o azyl již čtyřikrát a pokaždé mu byla jeho žádost zamítnuta, neboť nebyl dostatečně zkoumán skutkový stav věci. Proto po posledním zamítavém stanovisku ve Slovinsku obratem odcestoval na území České republiky, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka aplikace čl. 3 a čl. 15 Nařízení Dublin II. nebyla v daném případě uplatněna v řízení před krajským soudem, jehož rozsudek stěžovatel napadá, a proto představuje nepřípustnou námitku ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (in fine). Citované ustanovení brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou

nepřípustné; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS.

Jedná se o výraz zásady koncentrace řízení před Nejvyšším správním soudem, jejíž podstatou je to, že účastník nemůže uplatňovat jiné právní důvody, které mohl vznést v předcházejícím řízení před krajským soudem, což stěžovatel v souzené věci zjevně neučinil. Skutečnost, že ve Slovinsku opakovaně neúspěšně žádal o azyl, rozhodně nelze interpretovat tak, že se domáhal aplikace výjimky z obecného postupu podle Nařízení Dublin II. obsažené v čl. 3 a čl. 15; tyto výjimky představují v podstatě výhradu členského státu, který sice není příslušný, ale přesto si sám může posoudit žádost o azyl s ohledem na respektování principu suverenity každého státu či konkrétně vymezené humanitární důvody vyplývající z důvodů rodinných nebo kulturních, ze závislosti na pomoci druhé osoby, z důvodu těhotenství či novorozeného dítěte, vážné nemoci, vážného postižení atd.; viz čl. 15 odst. 1 až 3 Nařízení Dublin II.

V posuzovaném případě však žádný z těchto důvodů ani jiné skutečnosti směřující k aplikaci čl. 15 nebo čl. 3 Nařízení Dublin II. nelze dovodit a namítá-li stěžovatel, že ve Slovinsku se svojí žádostí nebyl úspěšný, nezbývá než v obecné rovině odkázat na možnost využití příslušných opravných prostředků s tím, že řešením rozhodně není podání další žádosti na území České republiky. Ostatně cílem tzv. Dublinského systému je právě předcházení situacím, kdy cizinec podává současně či postupně v několika členských státech žádost o azyl a tyto státy pak vedou řízení o udělení azylu a opakovaně rozhodují ve věci této žádosti (v praxi se jedná o jev nazývaný jako „*asylum shopping*“).

Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost, která obsahuje důvody, jež nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (in fine) nepřípustná, a proto podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., v návaznosti na ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (převzetí + příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 4 200 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč, tj. v částce 4 800 Kč, zvýšené o daň z přidané hodnoty v sazbě 20 % ve výši 960 Kč, celkem tedy 5 760 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu